

ČTRINKI

Literarno glasilo OŠ Gorica

2. številka

2023/2024

Izštevanke

Dedi Vlado pije kavo, zraven molze Milko kravo.

Ko pa mleka več ni, si na vrsti tudi ti.

Tim, Maja, Zoja H., 2. D

Ena mačka, ena miška, zraven hrček in še hiška.

Dva prašička, dva oslička, še dva psička, še dva kita pa je hiška že velika.

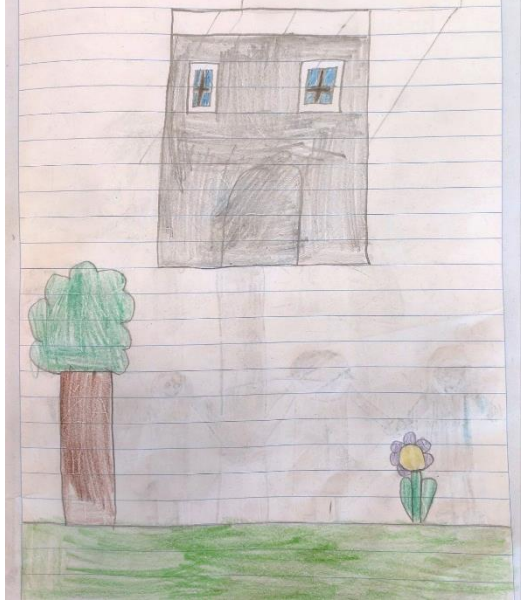
Ena, dva, tri, noter greš še ti.

Jana, Zoia R., Ajda, 2. d

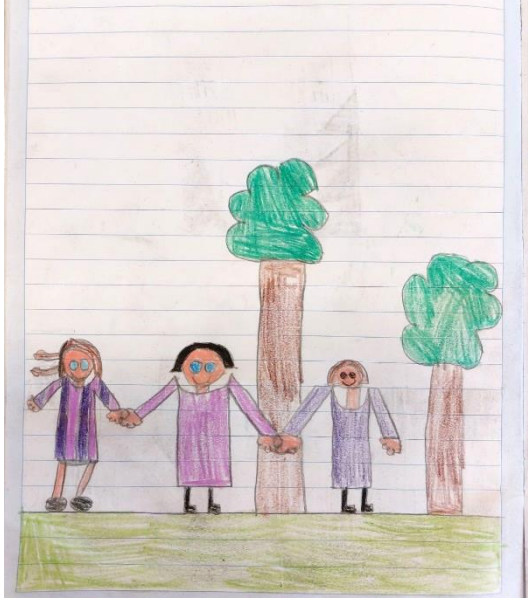
LETEČA HIŠICA (D. ZAJU)
V MESTU BIVAJO SIVE
HIŠE, NITI ENA ZELENE
BILKE NI NIKER.

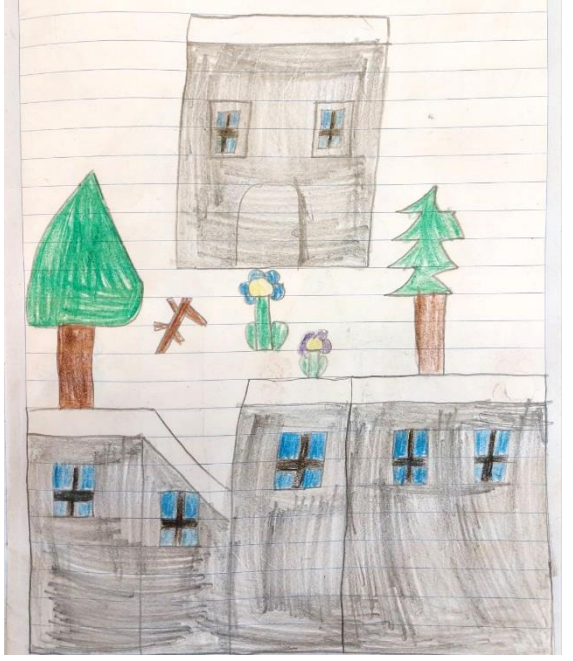
HIŠICA LETI NAD ZELENI
POLJI IN NAD BELO CESTO.

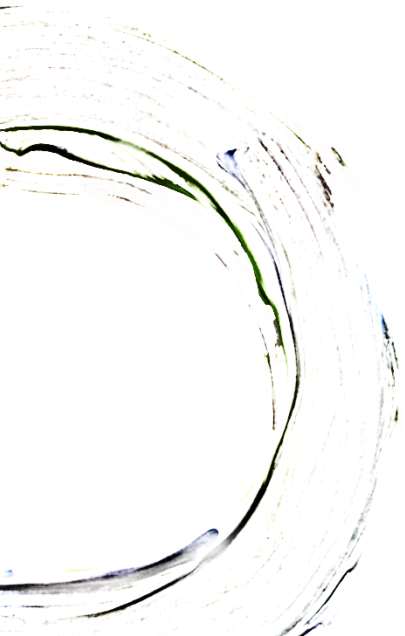
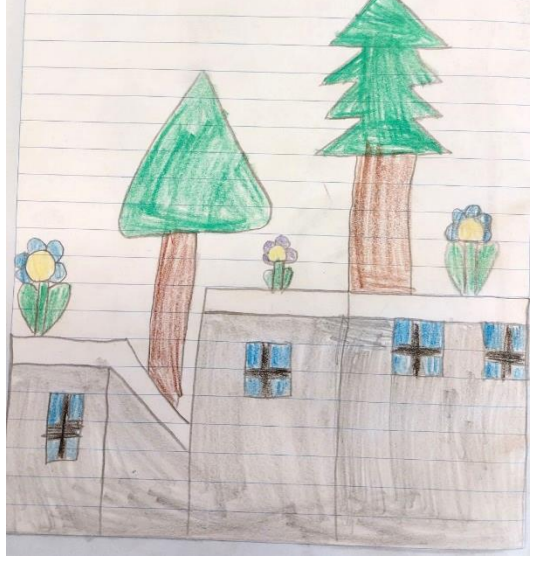
OTROCI PRIDEJO MED DREVJE,
SE IGRAJO IN LOVIJO.

OTROGI NA DOMAČE MESTO
MEČEJO SADIKE.

ZDAJ V MESTU PREBIVAJU
VESELE HIŠE, SAJ TAM
RASEJO LIPE, SMREKE IN
CVETJE.

Jaša Feužer, 1. d

Možiček med dimniki

Sem možiček, ki živim med dimniki. Ime mi je Mija, vendar me skoraj vsi kličejo kar Škrat prijaznosti. Živim v mestu Huba Buba, kjer vsi jejo žvečilne gumije. Oblečena sem v modre kratke hlače, moja majica je oranžna s črtami in pikami, na glavi imam poveznjen roza čarovniški klobuk z zvezdami. Velika sem za dve peresnici. Nimam pravega doma. Popoldne se potikam po strehah, saj z njih vidim in slišim zanimive reči. V petek sem na primer slišala, da je stara ženica povedala svojemu vnuku, da se bo odprla nova knjižnica. Nekega večera je prišla skupina ljudi, ki me je vprašala, če jim lahko pomagam postaviti stojnico, saj morajo že zjutraj začeti s prodajo stvari. Zjutraj me je prebudila policijska sirena. Ugotovila sem, da so oropali zlatarno. Žal ne vejo, kdo jo je oropal. Čez nekaj dni ob zori sem se zbudila in slišala pogovor med dvema moškima. Govorila sta o tem, kako bosta bogata, saj bosta v torek oropala banko. Eden izmed njiju je povedal, da se bosta oblekla v dva starca. Ko sem to slišala, sem vedela, da ju moram ustaviti. V torek sem povedala čisto cel pogovor policistom. Naredili so načrt in roparjema v torek rop ni uspel. Če ste že pozabili, mi je ime Huba Buba. No, torej so policisti naredili past iz žvečilnega gumija. Kmalu je bila zabava. Proslavili smo neuspešen rop. Vas zanima, kako

sem se znašla v mestu? Pred mnogimi leti je bilo na tem mestu, kjer je zdaj mesto Huba Buba, veliko močvirje žvečilnega gumija. Nekega dne sem iz njega pokukala jaz in močvirje se je spremenilo v mesto.

Mija Sovič, 3.a

Sem možiček, ki živim med dimniki. Ime mi je Ema. Oblečena sem v rdečo oblekico z belimi pikami. Na glavi imam rdečo kapo z belim cofom. Na nogah imam obute rdeče usnjene copatke. Moj ovalen obraz prekrivajo dolgi ravni rjavi lasje. Moje zvedave oči so zelene barve. Pogosto me lahko srečate na strehah hiš, kjer domujem v dimnikih. Imam to super moč, da začutim žalost v ljudeh in uživam v družbi otrok. Vsak dan jih osrečim z raznimi igrami in pripravljenim poligonom. Večkrat boste slišali po mestu odmevati moj smeh med tem, ko poskušam nasmejati jokajočega dojenčka.

Če boste kdaj žalostni, me le poiščite. Saj veste kje ... med dimniki.

Ema Mujačić, 3.a

Kaj pomeni konec
osnovne In sole?
kaj pomeni
začetek
srednje
sole?
Je to
upanje?
Je to
obup?
Ali veselje?
To je nov začetek, s
katerim se soočaš z različnimi
izzivi in medtem pridobivaš

nova
širša
znanja

Jiaxin Ji, 9.a

Naj...

**Naj bo april, april
in maj, maj.**

**In naj bo malenkost bolj danes
in malenkost maj jutri.**

**Naj bo april, poln svobode,
tišine ljubezni, bolečine in strahov.
Naj boli, naj cveti, naj bo, naj je.**

Naj bo tvoje življenje.

**Tvoje in ne njegovo.
Naj bodo sanje lepe,
naj bo srce polno in prazno.
Naj življenje bo lepo.**

Naj vsak dan bo zajet z veliko žlico.

Brina Volk, 7.a

Kaj vse

Da ljudje lepše bi živeli,
naredimo marsikaj,
padlemu podamo roko,
osamljenemu v srcu kraj.
Hrano podarimo lačnim,
z glasbo odplaknimo solze.
O svetu okoli povemo vsakemu,
da tega dobro se zave.

Večina ljudi živi za dobro,
išče pravičnost, širi razum.
Zanaša se na razmišljanje modro,
spodbuja osamljenih in tihih pogum.

Karolina Gril, 9. c

Včasih

Včasih je Včasih vesel,
a včasih iz njega štrli mnogo strel.

Včasih se Včasih igra
in sije sonce z neba.

Včasih pa se Včasih jezi
in z neba škropi.

Včasih pa Včasih tam sedi
in misli si,
kar je težko razložiti.

A včasih je Včasih zaljubljen,
sanja, da bi bil od sosede poljubljen.

Včasih je Včasih slaven,
vendar zdaj ni več dovolj postaven.

Včasih je Včasih len,
a to ni noben fenomen.
Takole Včasih zmore: včasih tako in včasih takole.

Evelin Perc, 6. c

Anoreksija

Ne veš, kako boli,
ko tvoje telo trpi.
Ne veš, kako težko je,
le energije primanjkuje.

Sam o lepote si želim,
Zakaj je ne dobim?
Saj ni tako težko
prezreti mojo lakoto.

Vem, da sama sem tu
v tem krutem svetu.
Nekako res trpim,
ko v svojih solzah se topim.

Boleč pogled v ogledalo,
ko bi se mi vsaj sanjalo.
Besede res bolijo,
posebej, ko življenje, spremenijo.

Tinkara Gril, 8. c

Konec šole

Še malo pa konec bo šole.
Doma pričaka me polni lonec.
Rešim se Danaja in njegovih bedarij.
Moje telo domov odleti.

Konec šole je.
Sedaj rubikaške rekorde podreti je treba.

Šolo bom kmalu končal,
na koncu bo valeta.
Joj, kaka valeta,
jaz vendar plesati ne znam.

Ko odplešem zadnji ples,
na vrsti je srednje šola.
Novi prijatelji.
Novi učitelji.

Konec je pesmi.
Mogoče spesnim kasneje še kaj.
Mogoče kasneje pridem še kaj.

Anis Okanović, 9. c

Žanin spomenik

Žana, jaz mlado deklo,
tako ranljivo, tako občutljivo.
Svoje življenje obožujem,
zelo ga občudujem.

Hvaležno. Za vsak premik, za vsak vzdih.

V svojih mladih letih,
brez skrbi in moči.
A sprašujem se,
kako to mogoče je?

Kdo sem jaz, kdo si ti, kdo smo mi?
Ali tam zunaj obstaja nekdo,
nekdo brez skrbi?
Je to le predstava, ki si jo želimo.

Vse, kar me obdaja,
vsi, ki jim nisem oddaja.
Ptički, ki žvrgolijo,
petelini, ki kikirikajo.

Vse to, to je sreča.

Ko odšla bom, ostal bo spomin.
A za kom?
Kdo bo širil misel, da svet ne bo tako kisel?

Žana Ferme, 9. c

Kako se je to zgodilo?

Prazen list pred mano čepi,
meni se v glavi nič ne godi.

Gledam belino, snežno praznino,
ko upam, da lahko nanjo spravim rimo.

A besede ne grejo kot po navadi po glavi,
tokrat je tema, tišina in črna praznina.
Poslušam za rimo, besedo ali tihi šum,
a tokrat moj um ni takšen pogum.

Zdaj gledam na listu črno črnilo
in opazim, da sem na list spravila rimo.
Čudim se, od kod je prišla,
ker je v moji glavi čista tema.

Shaia Križan, 9. c

Motivacija

Motivacija za pisanje mi po sobi beži,
pazim, da mi skozi okno ne zleti.
Se odbija kot žoga, prava nadloga,
ko nekdo jo v glavo dobi.

Se odbija z mize, stola,
iz vsakega vogla,
a ko pride ideja, ni več tako zmedena,
odbije se kot strela, da bi pesem odpela.

Se pišejo rime,
iz čiste tišine,
da besede iz sebe spravim,
svoje delo opravi.

Shaia Križan, 9. c

Moji spomenik

Ko mene več ne bo,
name spomin bo ostal.

Sem mlado dekle,
skoraj brez skrbi,
moje življenje mi na vsakem koraku sledi.

Vsak dan lepo mi je,
saj misel na moje potolaži me.
Vsaka izkušnja, ki nova je,
je lepa,
saj je moja in to samo moja.

Včasih vprašam se, zakaj življenje moje je
in zakaj nisem to sama.

Ali bo težko, ko mene več ne bo.
Me kdo sploh pogrešal bo
ali bom odšla
kakor žalost brez solza.

Se kdo spomil name bo?

Nuša Ramšak, 9. c

Krvavo rdeča

Krvavo rdeča je beseda goreča,
zakaj si besneča,
krvavo rdeča.

Kot sonce na oknu,
v oči si bodeča,
krvavo besneča,
krvavo rdeča.
Kot ljubezen goreča,
krvavo rdeča,
kot jutranja sreča,
krvavo rdeča.

Kot sonce v očeh,
rjavkastozlatih,
kot srce drhteče,
krvavo rdeče.

Shaia Križan, 9. c

Mlade besede

Povozil nas je čas,
ker prepočasi ali prehitro odraščamo,
to vprašanje je nas vseh.

Kdaj si bom naredila prvi makeup
in pobarvala lase?
Ali si vbrizgala botoks?
Mene ne marajo,
ker nisem po meri vseh teh.
Najstniška leta,
nič ni prav in vse je narobe.

Vsi se obremenjujemo za stvari,
ki niso potrebne.
Si ti tudi kot jaz,
zakaj ne pokažeš pravi svoj jaz,
jaz bi imela to,
ti ono,
ki srca nalepši je okras.

Brina Volk, 7. a

Jok

Jočem,
ko sem žalostna.
Jočem,
ko sem vesela.

Jočem se za spomini na lepe dni,
ki so globoko v srcu.

Jočem, ko izgubim nekoga,
ki mi je blizu bil.

Na licih rdečih objokanega obraza,
svetla iskrica se zaiskri,
ko iskrena oseba te nasmeji.

jok me pomiri,
je kot iskren objem,
je toplina, ki pomiri.

Viktorija Vogrin, 9. c

Roža

Sreča žareča
je na nitki viseča,
kot roža rdeča,
ob meni drhteča.

Za rožo rumeno
in listje zeleno,
ovene takrat,
ko te nima kdo rad.

Shaia Križan, 9. c

Glasba

La, la, la, hej glasba je tu.
Kaj je koral in kje je vokal,
da imamo res pravi instrumental.

Do, re, mi, fa, so, la, ti, do.
Pojemo, mi pojemo vsi,
da dobimo solmizacijo,
jo vsi mešamo z inspiracijo.

Brina Volk, 7. a

Besede ničvredne

Oči hrepeneče
prinesejo kup sreče.
Ko zrem v temnino,
kot morsko gladino.

Lasje so rjavi,
kot morski preplovi,
kot deblo v gozdu,
kot pege na nosu.

Besede ničvredne
in rime brezvezne,
ko pride do njega,
je jezik prava beda.

Ko vsaj bi obstajala beseda,
ki ne bi bila čista beda,
ko vsaj bila bi beseda,
ki ne bi bila ničvredna.

Shaia Križan, 9. c

ČE STRD SRCE
IMAS
PREBERI SI TO VSE BO
DOBRO

LJUBEZEN JE KOT OGENJ KI
V NAS GORI

KO SRCE BIJE HITREJE KOT BAS
TO JE ČUSTVO KI PREVRAMENAS,

LJUBEZEN JE RAZUMEVANJE IN PODPORA
VSE MOGOČE JE

JE SREČA IN BOLEČINA VSE V ENEM A VSEENO
BI BILI PRAZNI BREZ NJE

KO SRCE ZACUTI LJUBEZEN VSE SPREHANI SE
OBCUTKI KI SE PREHVAJO KOT VALOVI NA
MORJU PRAVAJO

KOT METULČKI V TREBuhu KO SREČATA
BE DNA

LJUBEZEN JE ČAROBNA KOT SANJE

VSakega OTROKA

BEBEDE POSTANEJO PESENI

PODARJA SREČO KOT

ČAROBNA ROZA KI CNEVI

LJUBEZEN NAS

PONEZUJE IN

USTVARJA

VEZI KI

TRAJAJO

VEDNO

Brina Zupanc, 9.a

*Dragi
prijatelji!*

Homerjeva pesnitev *Odiseja*, iz katere je spodnji odlomek v prozni priredbi, pripoveduje, kako se Odisej s svojimi tovariši vrača domov iz vojne. Pri tem mu gre marsikaj narobe. Najprej ga na svojem otoku zadrži vila Kalipso, ki ga hoče za moža, nato ga nevihta usmeri na otok Lotofagov, kjer bi njegovi tovariši skoraj izgubili spomin. Ko se rešijo, jih morje zanese h kiklopu Polifému, cnookemu velikanu.

Vesel sem, da vas spet vidim, saj se mi je zgodilo nekaj groznega. Jutro se je začelo zelo normalno, šel sem peljat ovce in ovne na pašo, a ko sem se vrnil, me je pričakalo presenečenje. Ko sem prišel do jame, kjer sem živel, sem opazil, da so vrata odprta. Bil sem zbeگان, saj sem bil prepričan, da sem zaprl vrata. Ko sem prišel notri, sem opazil majhne ljudi. Bili so čudni, saj so imeli dve očesi. A bil sem jezen, ker so mi vdrli v jamo. Odločil sem se, da bom vsak dan pojedel dva za zajtrk in dva za večerjo, in to sem tudi naredil. Ko sem ju pojedel, sem popil en čeber mleka in sem šel spat. Za zajtrk sem pojedel še dva, ko so še ostali spali. Kot vsako jutro sem se tudi takrat odpravil na pašo. Za sabo sem zaprl vhodno votlino, saj sem sumil, da bodo hoteli pobegniti. Ampak, ko sem se vrnil, sem bil začuden, saj mi je eden od človečkov ponudil vino, radodarno sem mu rekel, da bom poskusil, a ko sem poskusil, sem hotel vedno več. Vprašal sem ga, kako mu je ime, in on mi le odvrnil: »Nikdo.« Ko mi je povedal svoje ime, sem padel v spanec in to je bila moja najslabša odločitev, saj so mi zabodli kol v oko. Klical sem na pomoč, a nihče mi ni pomagal, saj sem govoril, da me Nikdo napada. To sem jim zameril, saj mogoče nikoli ne bom več videl. Ko sem naslednje jutro šel na pašo, sem vsako ovco in ovne pretipal, ali se bi tam skrivali človečki. Bil sem zbeگان, saj je bil oven, ki je bil po navadi prvi na paši, danes pa zadnji. Mislil sem, da je bil samo

žalosten, ker so mi to storili. Čez nekaj minut sem zaslišal glas, ki me je klical. Ugotovil sem, da je tisti "Nikdo". Začel sem metati skale v tisti smer, od koder je prihajal zvok. Skoraj sem jih zadel, a za las so mi ušli. Bil sem jezen. Ko sem se naslednje jutro zbudil, sem šel molit k Pozejdonu, da mi vrne oko. Ker je bil oče milosten, mi ga je tudi vrnil. Bil sem mu zelo hvaležen.

Bine Štancar, 7. c

Polifemova izpoved

Veste, prijatelji moji, dolgo ste rabili, da mi vsaj malo verjamete. Naj vam sedaj povem, kaj se je zares zgodilo. Še zdaj ne morem verjeti, da sem bil tak idiot, da sem se mu pustil napiti. No, poslušate me sedaj.

Tistega dne, ko so nas obiskali ljudje, sem jih nekaj od njih zaprl v svojo jamo in dvakrat na dan pojedel štiri od njih. Groza me je, da sem bil tako neumen, da sem mu verjel. No, skratka tretji dan sem odšel na pašo in vse se je zdelo tako kot po navadi, ampak očitno ni bilo. Tistemu prevarantu se mu je posrečilo me prelisičiti z vinom. Ko sem prišel s paše, sem pomolzel svojo čredo. Zanimivo, kako to, da se mi takrat ni posvetilo. Kajti bilo je tiho kot v rogu, jaz neumnež pa sem mislil, da gre le za strah. A očitno so me hoteli prelisičiti in tudi so me. Joj, kako sem jezen! Nato sem kot vsak večer pojedel dva od njihovih mož. Nato se je pa začelo. Lepo počasi je prišel do mene in rekel, če bi poskusil njihovo vino, ter me na

polno napil. Res ne morem verjeti, kako neumen sem bil takrat. Povprašal sem ga po imenu. Rekel mi je, da ga vsi kličejo Nikdo, in jaz sem mu šel verjeti. Nato sem ves pijan zaspal. Ne spomnim se točno, kaj se je zgodilo, a kmalu zatem sem začutil ter zavohal nekaj, da se žge. In v istem trenutku sem začutil kol v svojem očesu, tako sem zarjul, ah, pa saj ste me slišali. Naslednjega dne sem zopet šel na pašo, a bilo je vse tiho, nič nisem mogel videti, a slišal tudi nisem ničesar. Kmalu sem ugotovil, za kaj gre. Tisti Odisej, tako sem kasneje izvedel za njegovo ime, se je splazil ven, ampak ne vem kako, saj nisem mogel videti. Tako sem izgubil oko in ljudi, ki sem jih hotel pojesti. No, sedaj veste vse.

Maša Gruber, 7.a

Komična igra se začne tam, kjer se konča pravljica o Rdeči kapici. Volka, ki preživi padec v vodnjak, postavijo pred sodišče. Branilec in tožilka zaslišujeta priče: samega obtoženca, babico in Rdečo kapico, na vrsto pa pride tudi lovec.

Pravljicni junaki na sodišču

SODNIK: Naj vstopi Jacob Grimm!

PAZNIK: Priča, ups – pisatelj Jacob Grimm!

JACOB GRIMM: Pozdravljena, gospoda!

SODNIK: Dober dan. Nam lahko na hitro razložite, zakaj sta z bratom napisala zgodbo z naslovom Rdeča kapica?

JACOB GRIMM: Z veseljem. Naj pa prvo povem, da je nisva napisala skupaj z ljubim bratom, ker gredo vse zasluge seveda meni. Wilhelm se je ves čas zavraval in uganjal norčije, jaz pa sem po cele dneve pisal, zdaj pa na knjigi piše, da sva jo napisala oba! (*ogorčen*)

SODNIK: Pomirite se, dragi gospod! Tukaj nismo zato, da bi ugotavljali, kdo je napisal knjigo in kdo je ni, toda vi sami lahko to preiskavo odprete.

JACOB GRIMM: Odlična zamisel, zagotovo jo bom!

SODNIK (*jezno*): Zdaj pa je dovolj! Zakaj sta ... STE potemtakem napisali to knjigo?

JACOB GRIMM: To pa vprašajte Wilhelma, bila je njegova zamisel. Jaz sem jo samo zapisal.

SODNIK: Torej na knjigi povsem prav piše; napisala sta jo oba! On si je zgodbo izmislil, vi pa ste jo napisali!

JACOB GRIMM: Da, toda na knjigi piše, da sva jo NAPISALA oba!

Toda nisva napisala vsak pol črke! Lahko bi pisalo tako:

Rdeča kapica

Napisal: Jacob Grimm

Ideja Wilhelma Grimma

PAZNIK: Dobro no! Pomirita se, na sodišču smo!

SODNIK (*osramočeno*): Seveda, se opravičujem, gospod paznik! Priznam, malo me je zaneslo. Nam lahko zdaj že končno poveste karkoli o Rdeči kapici, babici, volku ali lovcu?

JACOB GRIMM: Daj sem preveč jezen za kakršnekoli razlage. Pokličite raje mojega VELEPOMEMBNEGA brata, da vam razloži! (*Konča in z dvignjenim nosom odkoraka iz sodne dvorane.*)

SODNIK (*že pošteno razdražen*): Joj no! Naj vstopi Wilhelm Grimm!

PAZNIK: Wilhelm Grimm!

WILHELM GRIMM: Zdravo, gospoda!

SODNIK: Dober dan, prosim ne bodite podobni svojemu bratu in nam kar direktno povejte, kako in zakaj je nastala knjiga Rdeča kapica.

WILHELM GRIMM: Seveda ne bom nakladal kot moj brat, saj je on največji nakladač na svetu, a naj vseeno povem, da sem JAZ napisal Rdečo kapico. Jacob se je ob nastajanju te čudovite knjige le igračkal in se šalil, ko sem jaz cele tedne pisal in garal ... *(razpredal je tja v en dan)*

SODNIK (z glavo od obupa in jeze udari ob mizo): Tišina v sodni dvorani! *(Wilhelm utihne.)* Vsi ven, pri priči. Ta trenutek dajem odpoved! Volk ostaja NEKAZNOVAN!

Taja Sovič, 7. a

Rdeča kapica na sodišču

SODNIK: Na vrsti je Rdeča kapica, naj vstopi, prosim.

PAZNIK: Priča Rdeča kapica!

RDEČA KAPICA (se vsa trese): Hmm, volk me je najprej napadel in potem me je pa kar požrl!

SODNIK: Podrobneje bo treba razložiti, Rdeča kapica.

RDEČA KAPICA: Torej, odpravila sem se na obisk k babici. Ko sem potrkala, ni bilo ne duha ne sluha o njej, zato sem kar sama vstopila. Ko sem bila že v hiši, sem za foteljem videla velika ušesa in sem jo oz. ga vprašala: „Babica, zakaj imaš tako velika ušesa?“

Odgovorila (zakašlja) ... odgovoril je, da me bolje sliši. Potem pridem malo bliže in vidim, da je to VOLK, ne pa babica. Skočil je s stola in me požrl! Več se ne spomnim, na žalost. Torej, ali bo dovolj, da ga obsodite?

SODNIK: Ne vem še. Lažje bi bilo, če bi še kaj povedala.

RDEČA KAPICA: Joj... ne vem. Aaaa, zdaj se spomnim, da je še nosil babičine obleke.

BRANILEC (z roko udari po mizi): Zakaj je samo volk obtožen? Ona je kar vstopila v njeno hišo!

SODNIK: Zdaj pa dovolj! Kdo je tukaj glavni – vi ali jaz?

BRANILEC: Vi, g. sodnik

SODNIK: Me veseli, da smo to razčistili. No ... kje smo ostali?

TOŽILKA: Ko je Rdeča kapica rekla, da se spomni, da je nosil babičine obleke.

SODNIK: Torej, nosil je njene obleke?

RDEČA KAPICA: Da.

SODNIK: No, zdaj pokličite lovca!

STRAŽAR: Priča, lovec

LOVEC: No pozdravljeni ... spet. Kaj bo dobrega?

SODNIK: Torej, volk je obsojen na smrt babice. Pričanje končano! Lahko greste iz sodne dvorane .

LOVEC IN RDEČA KAPICA (se srečata na hodniku): No, najina misija je U-S-P-E-L-A.

RDEČA KAPICA: Tako je!

SODNIK (pride ven in ju sliši): Kakšna misija?

RDEČA KAPICA IN LOVEC: Ummm ... to, da je volk obsojen!

SODNIK: No, ne vem, če je pravi (se odpravi v svojo pisarno).

RDEČA KAPICA IN LOVEC: Kajj?!?! Misli, da sva midva kriva!?

Ana Nikolić, 7. a

Obtoženi volk

SODNIK: Na vrsti je Rdeča kapica, prosim, naj vstopi.

PAZNIK: Priča Rdeča kapica!

SODNIK: Torej, veste, zakaj sem vas poklical?

RDEČA KAPICA: Zaradi zločina volka.

SODNIK: Torej veste, povejte, kaj vse se je zgodilo?

RDEČA KAPICA: Odpravljala sem se do babice in nabirala prelepe rože. Nenadoma je prišel volk in me vprašal, kam se odpravljam. Odgovorila sem mu, da se odpravljam do babice.

Volk je še hotel vedeti, kje babica živi, potem pa se je poslovil in se odpravil proti babičini hiši. Ko sem prišla do babičine hiše, sem opazila, da so vrata odprta. Vstopila sem in opazila babico na postelji in takoj ugotovila, da je volk v babičini obleki. Volk je odprl svoja usta in me v enem kosu pojedel. Z babico sva ostali ure v volčjem trebuhu, dokler nisva zaslišali lovčevih korakov. Lovec je počasi prerezal volku trebuh in z babico sva opazili svetlobo. Prva sem skočila iz volčjega trebuha jaz, za mano pa še babica. Lovec mi je naročil, naj odidem poiskat nekaj

kamenja. Lovec je stlačil vse kamenje v volčji trebuh in mu ga zašil. Ko se je volk prebudil, je padel po stopnicah in se odkotalil v reko.

SODNIK: Zanimivo, volk je obtožen!

BRANILEC: Laže! Volk ne bi naredil nič zlobnega.

SODNIK: Prosim, umirite se, volk je že kriv. Takoj gre v zapor in to kar za 50 let.

Anej Kukovica, 7. a

Obtoženi volk

SODNIK: Ali imate kakšno pritožbo za volka?

Jakob: Da je skoraj zadušila babico.

BRANILEC: Zakaj sta potem napisala, da je požrl babico?

SODNIK: Kaj pa vi Wilhelm?

Wilhelm: Če bi volk pojedel zajca, preden bi prišel lovec, ne bi bil lačen! (vstane)

Jakob: In če volk ne bi bil tako len, se to ne bi zgodilo.

Branilec: Če bi babica živela v mestu, bi bila varna.

Sodnik: Na vrsti je babica. Naj vstopi, prosim.

Branilec: Ali vam smem postaviti vprašanje, gospa?

BABICA: Seveda, z besedo na dan.

BRANILEC: Zakaj niste s svojo hčerko v mestu?

BABICA: Ker sem v vasi v gozdu in okoli vasi piše – Brez volkov ali pa bodo mrtvi.

BRANILEC: Veste, da volkovi ne znajo brati.

BABICA: Saj ne piše, tako se samo reče. Ko kamere vidijo volka, jim to sporočilo povedo v njihovem jeziku.

SODNIK: Je to vse?

BABICA: Ja, gospod sodnik.

SODNIK: No, če je volk slišal opozorilo, bi ga moral upoštevati.

BRANILEC: Kako pa vedo, če kamera ni bila pokvarjena?

BABICA: Ker so skrite, polnijo se na odmrle liste, torej vedno delujejo.

SODNIK (udari s kladivom po mizi): Tako, volk je kriv. Gre doživljenjsko v zapor.

Ana Vodušek, 7.a

Volk na sodišču

SODNIK: Naj vstopita brata Grimm. No, gospoda Grimm, zakaj sta torej napisala Rdečo kapico?

JACOB G.: Napisala sva jo zato, ker sva povprašala otroke, kaj naj vključiva v zgodbo.

SODNIK: Kaj pa zadeva z volkom in lovцем? Zakaj sta napisala, da lovec razpara volku trebuh?

WILHELM G.: To pa sva napisala zato, ker sva se tisto noč malo napila. Potem pa sva rekla, naj bo kar tako.

SODNIK (jezno): Zakaj pa sta bila pijana?

JACOB G.: Ker sva bila na zabavi.

SODNIK (udari s kladivom): Prav, lahko odideta (brata odideta). Pripeljite deklico v rdečem.

RDEČA KAPICA: Zakaj ste me poklicali, gospod sodnik?

SODNIK: Poklical sem te, da obrazložiš zgodbo. No, izvoli.

RDEČA KAPICA: Emm (se odkašlja). No, jaz, sem, no ... (zbeži iz dvorane).

SODNIK (zavpije): Ustavite jo!!!!!!

VARNOSTNIK (steče za njo, čez nekaj časa se vrne utrujen): Oprostite, gospod sodnik, vendar se mi je deklica izmuznila in mi pobegnila nazaj v pravljično.

SODNIK: Potem pripeljite volka, lisico, medveda in zajca.

Živali pridejo v sodno dvorano.

LISICA: Videla sem volka, kako je požrl babico in deklico.

MEDVED: Tudi jaz.

ZAJEC: Jaz tudi.

VOLK: No, dragi prijatelji, to pa že ni res.

MEDVED, LISICA, ZAJEC (vsi v en glas): Kriv si in to je res.

SODNIK: No, potem pa gre volk v zapor za 40 let.

BRANILEC: Zakaj pa za tako dolgo?

SODNIK (jezno): Deklico in babico je skoraj zadušil, zato pa je 40 let zapora.

TOŽILKA: No, branilec ne blebetajte takšnih neumnosti. Saj veš, da je zadušitev kaznivo dejanje.

SODNIK (udari s kladivom): Volk gre v zapor za 40 let. Konec pričanj.

Klara Blatnik, 7. a

Sneguljčica

Majhna punčka je bila,
palčke je rada imela.
Nekoč je v gozd šla
in eno kočo zagledala.
Vstopila je in vprašala,
ali sme tam ostati.
Ni niti sanjala,
da bo s palčki živela.

Pridni palčki so delali
in zgodaj zjutraj vstajali.
Sneguljčica je doma ostala
in za hišo poskrbela.

Nekdo je na vrata potrkal
in dekle je veselo odprlo.
Tam je stara ženska stala
in glavnike prodajala.
Sneguljčica vsa vesela je glavnik vzela,
hitro je pomislila
in starko počesala.
Resnica je na plan prišla,
ko je starka na tleh obležala.
Namesto nje bi lahko naša Sneguljčica ležala.

Bojana Ratkovic, 7. a

Basen je poučna pripoved, v kateri nastopajo posebjene živali ali stvari.

Lisica in polh

LISICA: Ti si en navaden dolgonosi polh, kaj vohaš, če ne boš ničesar našel.

POLH: Pusti me pri miru in se brigaj zase.

LISICA: Ti tudi dolgonosi polh.

POLH: Nehaj me žaliti, nisem dolgonosi polh (zajoče).

Polh je šel stran in pride veverica.

VEVERICA: Kaj je narobe moj najljubši polh?

POLH: Lisica me je razžalostila.

VEVERICA: Kaj ti je rekla?

POLH: Da sem dolgonosi polh.

VEVERICA: Ojoj ... Se bom pogovorila z njo.

Veverica odide, da se bo pogovorila z lisico.

VEVERICA: Zakaj si užalila polha, veš, kako se slabo počuti in kako je žalosten, sprejmi ga takšnega, kot je.

LISICA: Saj ga nisem žalila, samo pohecala sem se ... Nisem vedela, da ga bo to tako zelo prizadelo.

VEVERICA: To ni »hec«, da ti nekoga pokličeš z vzdevkom, ki mu ni všeč.

LISICA: Nisem hotela, oprost.

VEVERICA: Zakaj se meni opravičuješ, opraviči se polhu.

Lisica se potihoma priplazi do polha in ga kliče.

LISICA: Polh, polh, pridi sem.

POLH: Ne, užalila si me in to zelo ...

LISICA: Nisem hotela, zame je bila to zabava, a ko sem slišala od veverice, da te je to tako zelo prizadelo, sem se še jaz počutila potrto, saj si se zaradi mene počutil žalosten.

POLH: Že v redu, a prej raje premisli, kaj in komu to rečeš, saj je lahko beseda močnejša kot orožje, saj jaz tega ne bom nikoli pozabil.

LISICA: Hvala. Prijatelja?

POLH: Prijatelja.

NAUK: **BESEDA JE LAHKO MOČNEJŠA KOT OROŽJE, ZATO PREJ RAJE PREMISLI, KAJ IN KOMU TO REČEŠ.**

Brina Volk, 7. a

Zajec in volk

Na jasi se je pasel zajec. Mimo je prišel volk in hotel pojesti zajca. Ni mu uspelo. Naslednji dan je volk ujel kokoš. in jo odnesel domov, kjer jo je pojedel. Ko je začel s pojedino, se mu je kost zataknila v ustih. Začel se je dušiti. Mimo je prišel zajec. Volk ga je prosil, naj ga reši in potegne kost ven. A zajec je mislil, da je še ena od zvijač, zato je odskakljal naprej.

Aleks Jeličić Čović, 7. a

Kraljevi vrt

V skromni vasici je živel deček Esker. Esker je bil po vasici znan, ker je njegova družina bila najbogatejša med vsemi. Bili so zelo spoštovani med vaščani. Eskerjev oče je imel bogat vrt, v katerem so bile raznolike vrste zelenjave in sadja. Ta vrt je bil poseben zaklad vsej družini. Tisti, ki niso povabljeni, se ne smejo niti ozreti na kraljevi vrt. Par hiš naravnost od vrta je stala stara bajta. Lastnik te bajte je imel majhno skromno kmetijo zraven bajte. Prvotni lastnik kmetije je odšel v veliko mesto že dolgo nazaj in vse je ostalo tako, kakor je to on pustil. Zato je ograja, ki zadržuje mlade kozličke, vsa škripajoča in na polovico razpadla. Na toplo jutro se je prvi zbudil radoveden kozliček. Tega je že celo večnost mikalo čudovito zeleno zelje, ki ga goji Eskerjev oče. Kozliček je videl svojo priložnost, ker so vsi trdno spali. Naenkrat se je s svojimi majhni rogovi zagnal v ograjo. Ta se je ob prvem udarcu sesula. Kozliček je stekel s kmetije in šel naravnost do kraljevega vrta. Prispel je do močne ograje in zasvetile so se mu oči, ko je opazil svojo tarčo. Z lahkoto je preskočil ograjo in si postregel s kraljevim čudovitim zeljem. Kozliček je veselo hrustal zelje, ko se je naenkrat po vasici razlegel Eskerjev krik: »Oče, oče! Kozel žre naše zelje! Najbolj prečudovito zelje!« Eskerjev oče se je v besu pognal na vrt in z metlo gnal kozlička. Suval in porival je kozlička, dokler ni pobegnil čez ograjo. Oče se je v čisti grozi ozrl po vrtu. Z rokami si je pokrtil obraz. Vse zelje je bilo uničeno.

Mija Blazinšek, 6. a

Megi

Nekega lepega spomladanskega jutra se je Luka odpravil h kozam. Njegova najljubša koza je bila Megi. Luka je vzkliknil: „Mama, grem po koze, da veš!“ Deček se je molče obul in odšel k ogradi s kozami. Tam pa je obstal in molče osuplo gledal. Ni mogel verjeti, kaj je Megi naredila. Vse seno je razmetala. Deček je bil rdeč od jeze. V bližini je našel palico, s katero bi lahko kaznoval Megi za to, kar je naredila. Že je hotel zamahniti s palico, a mu je Megi ušla. Začel jo je loviti, ker je bil zelo jezen. Ko se je deček utrudil, se je za hip ustavil, da bi si lahko oddahnil. A ko je dvignil glavo, Megi ni bilo nikjer. V paniki jo je začel iskati. Pomislil je, da je stekla v gozd, zato se je odpravil tja. Megi pa ni bila v gozdu. Od strahu se je zatekla v grmovje in tam čakala, dokler ne bo odšel. Deček je ves obupan vzkliknil: „Megi!“ Taval je in taval po gozdu, a Megi ni bilo nikjer. Medtem ko jo je Luka iskal, se je ona vrnila na travnik. Deček se je ves obupan vrnil nazaj. Zelo je bil žalosten. Na travniku se mu je zdelo, da nekaj ni v redu, zato se je malo zagledal. Ko je videl Megi, jo je veselo objel, ta pa je bila malo prestrašena, da je ne bi hotel spet kaznovati. Domov se je vrnil z dolgo zgodbo, ki jo je rad pripovedoval prijateljem.

Šejla Sinanović, 6. a

Kolesarska pustolovščina

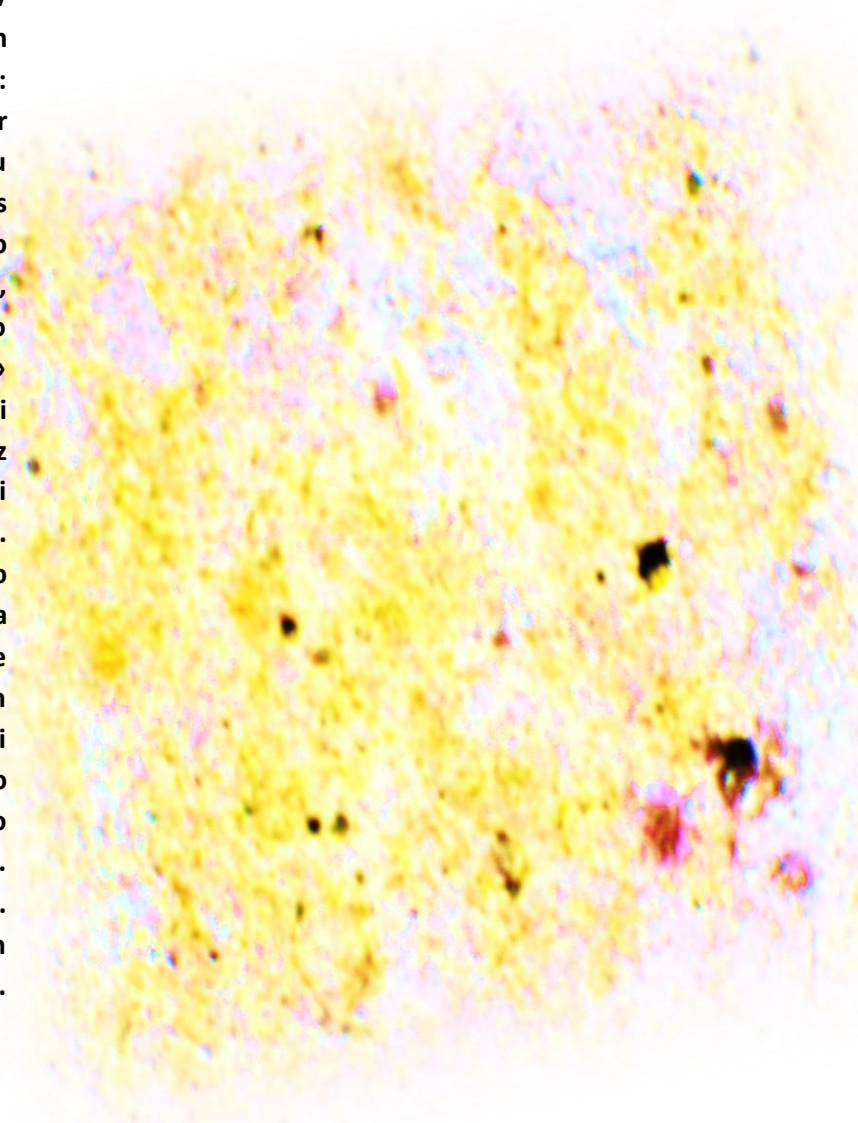
»Hej! Kako ste?« je vprašal Jure, ki je komaj čakal, da se kolesarski izlet prične. Simon je z velikim nasmeškom pogledal prijatelje ter s hrabrim in zaščitniškim glasom dejal: »Seveda, ampak bojim se, da vreme ne bo zdržalo.« Vesna, Jure in Simon so začeli debato o vremenu, Tina pa je ves čas mrko buljila v svoj telefon. »Tina!« je Vesna pogledala deklo na kolesu. »Pojdi po Belo, mi pa te počakamo tukaj.« Družčina je dobro vedela, da je Tino večkrat strah in da je bolj strahopetne vrste. Večkrat so se na njen račun tudi radi pošalili. Zato so tudi tokrat sklenili, da se skrijejo v bližnji gozd. Ko je deklo počasi korakalo proti hiši, so se odtihotapili v gozd. Tina je v hišo vstopila skozi velika lessen in na pogled težka vrata in s praga hiše zakričala: »Bela, pridi, gremo!« Psička je le še zalajala ter počasi pritekla do vrat. Tina ji je okoli vratu nadela ovratnico, na kateri se je lesketal napis Bela. Nato je pograbila povodec ter ji ga skrbno zapela na ovratnico. Povodec je držala v levi, telefon pa v desni roki. Nakar se je zaslišalo zvonjenje. Oglasila se je Vesni, ki jo je klicala. »Kje pa si? Že deset minut te čakamo, tukaj pri gozdu!« jo je nadrla sestrična. »K-k kaj? Kar brez mene ste odšli?« je bruhnila v jok Tina. »Mislili smo, da znaš sama do sem?« jo je tolažila Vesna. »Kaj naj jem, če bom lačna? Kaj če me kdo ugrabi? K-k kaj če..« Vesna je prekinila klic, Tina pa je s solzami v očeh stekla pred hišo, kjer jo je pričakala vsa družčina. Hitro si je obrisala solze in užaljeno sedla na kolo. Odpravili so se po stari makadamski cesti, ki je vodila naravnost do gozda. Bela je tekla ob kolesarjih, dokler niso prišli do velike skale, označene z markacijo. Odločili so se, da se spočijejo in so odložili kolesa. Vesna je smuknila na skalo in zagriznila v sočen sendvič. Ostali so se razpakirali kar ob kolesih.

»Ti sendviči so tako okusni, da bi jih jaz lahko pojedel največ.

Predvsem zato, ker sem najstarejši,« je dejal Simon z zaščitniškim glasom. Vesna je sendvič pojedla prva in v trenutku, ko je želela splezati s skale, ji je spodrsnilo in je padla. »Si v redu?!« je zanimalo Jureta. »Odlično sem, saj sem na srečo padla v visoko travo,« je v smehu dejala Vesna. »Bi že šli?« je priganjala Tina. »Zakaj pa ne?« ji je zabrusila Vesna.

Še nekaj časa so se vozili, nakar so prišli do skrivnostnega gradu. Začele so padati drobne kapljice dežja. »Vidite? Prav sem imel!« je Simon zakričal na ostale. »Kaj pa če bi si ogledali notranjost gradu?« je predlagala Vesna. »Malo strašen izgleda, k-k-kaj pa če ne bi?« je zdaj že premočena dejala Tina.

Blažka Jošar, 6. a

Boccaccieva zbirka novel *Dekameron* sloni na okvirni zgodbi: deset plemičev se pred kugo zateče na podeželski gradič in si čas krajša s pripovedovanjem zgodb. Šesti dan tako med drugim poslušajo pripoved o Curradu Gianfigliazziju in njegovem kuharju Chichibiu.

CURRADOV DNEVNIK

Dragi dnevniki!

Danes je bil prečudovit dan. Jutrija ~~me je budil~~ me je budil toplo pomladansko sonce in odločil sem se, da se odpravim na manjši sprehod do Peretole. Jutra je bilo še sveže in vse je bilo še umirjeno. Ko sem prišel do reke, sem zagledal mladega, lepo se mega žerjavca. Takoj sem pomislil, kako lepo bi bilo, če bi se on in prijatelji podušili ob kozarcu vina in slastem lepo pečenem žerjavcu. Je dobro, da sem imel zraven svojega sokola. Žerjavca si ubil ter ga odnesel k svojemu kuharju Chichibiu. Naročil sem si naj ga speče za večerjo in ga sploh dobro pripravi, sam pa se odšel v svoje sobane in začel pisati pisma na prijatelje iz tuje. Jaj, kako sem se veselil današnjega večera! A kaj, ko me bi ta premetni mali kuhar vsega uničil! Poslušaj to!

Bližala se je že ura za večerjo. Vsi moji gostje so že prišli in vzdvižje je bilo zelo prijetno. Dlačalo je po skusni hrani in pogovoru je tekel kot po maslu. Kako je bilo lepo! Sedaj se je prikazal kuhar Chichibio, ki je na mizo prinesel pečenko in vse ostale dobrote, ki so dišale kot v najlepši pravljici. Že hočem povabiti prijatelje k jedi opazim, da žerjavca manjka ena noga. Prav čutil sem, kako se čig vročina dviguje do mojega obraza. Jkš sem bil besen! Pa mali butec me je ponižal pred prijatelji. Se kaj so si mislili! Da si mi na mizo dati žerjavca brez enega stegna! Pa kaj se! Takoj sem ga poklical nazaj in ga vprašal, kaj je za drugim stegnom. Ne boš se kaj mi je ta lažniivi kljukec odgovoril. Rekel je, da imajo žerjavci eno nogo. Kot da sem padel za luno. A se vedno je trdil, da imajo žerjavci eno stegno. Rekel je, da mi to lahko na živih pokaže! Ker

se prijatelji še čudno gledali, se nisem želel še kregati pred njimi, ato sem mu rekel, naj mi jutrija pokaže te čudežne žerjavce. Takrat sem mu tudi, da bo za svojo laž, če je ne bo posteno dokazal, očno kaznovan. Daleč si upa ta kuharček Chichibio! Kljub temu pričakovane dogodka pa se vzdvižje na večerji ni spremenilo. V jutranjih urah smo se krohotali in šalili ter uživali v dobrem nam. Jutrija bo pa že videl Chichibio, kdo je glavni! Prebudilo me je petelinovo kikirikanje in rano sonce. A moje potje mi bilo preveč podobno lepemu jutru. Ves jezen in togoten n vstal in ukazal, naj mi pripeljejo dva konja. Chichibio se je ves prestrašen prikazal. Odjedila sta do reke in med tem sem se je moja jeza še malo umirila. Narava in hladna jutra vedno pomirijo. Sedaj mi je kuhar pokazal nes jato žerjavov, ki so spali na eni nogi. Vprašal sem se, če je zares butast, ali me le za norca. Tarpil sem: „Ho, ho!“ Žerjavi so odleteli in stei se drugo nogo. Prav malo ponosen sem bil sam nase, da sem pustil pretentati. Potem pa me je presenetila kuharjeva izjava. Bje, da bi moral tudi prejšnji večer tako rahljati, pa bi v integril še drugo nogo. Jeza se je takoj sprevrgla v vereim smeh. Že dolgo se nisem tako zabaval. Nikoli si ne bi mislil, da zna biti Chichibio tako iznajdljiv. Sedaj sem mu laži stil in skupaj sta se vrnila nazaj v двореc. Se zdaj me morem abiti njegovega izraza na obrazu, ko je izrekel to svojo pogruivoščino. Mogoče pa Chichibio me bo več samo kuhar, ampak j osebnim dvornim norčekom. Itih, res naporen dan je za mano. novim dogodivščinam naproti!

Tvoj Currado

Eva Avberšek, 9. a

Brunettin dnevnik

Nooo, pa je še en zelo zanimiv dan za mano, moj dnevnik. Veš, ta moj ljubi Chichibio, ki ti ga vsak dan omenjam. Danes je imel zelo zanimiv dan in vse to zaradi mene, hihini. No, baje mu je njegov gospodar Currado, ki je tudi kar lep in prisrčen, ukazal, naj mu za večerjo naredi žerjavo, saj dobi goste. Medtem ko ga delal, sem bila jaz v trgovinah, ter se vračala domov, nat pa se odločila, da ga pozdravim. Ko sem vstopila v njegov kuhinjo, mi je nekaj zelo lepo zadisalo, zato sem ga ljubeznivo pozdravila in povprašala po prijetnem vonju. Ves živčen mi je rekel, da mora narediti žerjavo za njegovega gospodarja, ki ga spravlja že malo ob živce. Poslušala sem ga, a me je motil in odvrčal mojo koncentracijo, prečudavit vonj tega ptica. Nisem se mu mogla upreti, za sem mojega ljubega lepo prosila za ono bedro, a je mejo prošnjo zamel. Razjezila sem se in mu rekla: "Jaz, ali ta tvoj gospodar, odloči se!", vedel je, da ko zen jezna, se z menoj ni lepo igrati, zato mi je ves prestrašen brez pomisleka na posledice odrezal ono stegno. Jaz sem uživala v žerjavi in odšla domov, on pa ves zamišljen še vedno začinjeval ter prekrasnega ptica. Doma sem gledala televizijo, si prepovedi pospravljala, ko je naenkrat skozi moja vrata skočil Chichibio. Videla sem strah in jezo v njemu, zato sem ga vprašala: "Kaj je ljubi moj?", ves žalosten je rekel, da je njegov gospodar Currado opazil, da žerjavu fali stegno,

pa si je izmislil v obrambo, da imajo ti ptici le eno nožico. Gospodar mu je rekel, da mu bo mogel to jutri zjutraj poprekiniti. Tako je moj ljubi celo noč ostal pokoni in si misljal, kaj bo naredil, če jutri tega ne bo mogel dokazati, jaz pa sem bila malo žalostna in jezna nase, saj je to vse mo krivda. Stisnila sem ga k sebi in mu na uho začepatala, da bo vse v redu, nato pa legla in zaspala. Ko sem se zbudila, mojega ljubega ni bilo več ob meni, jaz pa sem bila od egočnega prehoda vsa na trnih, saj sem si mislila, da bo odloved. Naredila sem kosilo, ko je kar naenkrat skozi vrata vstopil Chichibio ves presrčen in vesel. Meni je tudi odlekar kam se mi je odvalil z srca, ko sem ga videla vselega. Vprašala sem ga: "Ljubi, kako to, da tako šariš, če je zgodilo tisto včeraj?" Odvrnil je: "Ti povem!", in začel pripovedovati svojo jutranjo izkušnjo, polno vpletov. Rekel mi je, da sta in da je imel ogromno stegno, saj so ti še spali in imajo le eno nogo. Currado je planil v smeh, ter se odve pa tudi jokal, rekel mi je: "V redu je, Chichibio, ti vžijemeno!" Tako se je vse končalo. Tudi jaz sem se nasmejala Chichibioju, ob koncu pa mu planila v objem in mu rekla: "Chichibio!" Tako se je vse končalo, midva pa sva preostanek dneva prela Curradota, ter smo se tudi skupaj v parku dolali in karabali.

Romeo in Julija v 21.

stoletju

JULIJA: Romeo, zakaj ne odpisuješ? Že tri dni mi ne odpiraš sporočil, saj nisi ti kriv, da sta družini skregani. Niti tvoje ime, saj veš, kaj mislim, a ne?

ROMEO: Saj ne vem, a si upam odpisati ali naj še malo počakam?

JULIJA: Glej, Romeo, čisto nič drugega ni narobe s teboj, samo tvoj priimek, ker ti si ti ne glede na tvoj priimek, saj veš, kaj pravijo – človeka ne naredi priimek in ime, ampak njegovo vedenje.

ROMEO: OK, verjamem ti. Sam reci mi, da me imaš rada in bo vse kul in jaz nočem biti več Monteg.

JULIJA: Joj, zakaj moraš biti v mojih mislih?

ROMEO: Sovražim svoje ime, z veseljem bi ga odstranil, če bi ga lahko!

JULIJA: Kaj vse bi naredil ti zame?

ROMEO: Čisto vse.

Veronski plemiški rodbini, Capuletovi in Montegovi, se na smrt sovražita. Potem pa se Romeo Monteg in Julija, edinka Capuletovih, zaljubita. Romeo se priplazi pod njen balkon in pred nami se razgrne eden najbolj znanih ljubezenskih prizorov.

JULIJA: Upam, da veš, v kaj se spuščaš.

ROMEO: Samo, da mi ti odpisuješ in se pogovarjaš z mano.

JULIJA: Ampak najini družini!!!

ROMEO: Raje vidim, da mi vzamejo telefon, kot pa da me ti nimaš rada!

JULIJA: Ojoj, ne pretiravaj, zelo si mi všeč, in če bi vedel, kako me je strah najinih družin in tega, kar počnejo!

ROMEO: Res ti prisežem, da te ljubim.

JULIJA: Raje ne prisegaj, verjamem ti.

ROMEO: Daj, zdaj mi pa še ti prisezi, da me ljubiš!

JULIJA: Saj sem ti že.

Pia Andrejc, 9. c

16:02

Julija ❤️❤️ >

Ti, Romeo, kdaj bi se lahko dobila?

Jaz vedno cakam pravi trenutek, pa ga ni. 🙄

Zdaj pa ti povej, kje in kdaj se bova srečala?

Ah, kaj pa vem. Mogoče se lahko slišiva kar preko telefona.

A si nor, jaz bi te rada videla v živo!! 🙄

Dobro, potem pa povej, kdaj imaš čas.

Čas imam kar zdaj. 💕💕

Ok, pridem z motorjem po tebe. 😊

Dobro, zmenjeno! 💕💕

iMessage

16:02

Julija ❤️❤️ >

lahko slišiva kar preko telefona.

A si nor, jaz bi te rada videla v živo!! 🙄

Dobro, potem pa povej, kdaj imaš čas.

Čas imam kar zdaj. 💕💕

Ok, pridem z motorjem po tebe. 😊

Dobro, zmenjeno! 💕💕

Jaz sem tukaj, prideš dol?

Read 16:00

Si že tu?

Ok!

Vidim te, prihajam! 😊

iMessage

Romeo SMS

Julija, dej vem, da se najini družini ne razumeta dobr zaradi tega, ko nimam tok dnarja k ti in jih to fulllll mot, sam js sm tok u tebe, da ti ne morm povedat ❤️. Pač vsak dan, preden grem spat, ko se zbudim, ko zajtrku jem, skoz mislim na tebe prav skoz. Tvoj fotr pa tut zatežen, ko ne vem ka, zaradi dnarja zdej ne morma skup uživati. Sej mama pa tut ni kej bolša, ko me vid, mi zada tist njen peklenski pogled 😬 😬, da se še ceu dan sprašujem, ka sm spet naredu. Tk da fajn bi blo, da se z nimi mal pomeniš, pa mi poveš pol kej o tem, kr sej veš, mogoč pa bojo na konc le popustil 🙄. Po eni strani pa me je strah, da ko jim to poveš, me bojo dobesedno ubili 💀, pa se ti bos u težavah. Sam dej probi, no, zame 😬 😊, s posledicami se bo že sprijaznu, s tem, da nism nc poskus, pa se ne bom nikol. Tk da ja, js te ljubim, te mam rad in zato probi use, sam da boma skupi, bos vidla kk nama bo fajn ❤️ ❤️ ❤️. Če bo kej narobe, pa js odgovarjam za oba pa prejeman posledice, ne se bat 🙄 😬. Ajd, rtm Julija ❤️ ❤️ ❤️ pa javi mi rezultate.

Tvoj Romeo 🙄

Anej Rodić, 9. a

Romeo in Julija iz sosednje ulice

Romeo je bil sam doma in brskal po snapchatu. Najde snap od Julije in jo doda. Začneta si pisati.

ROMEO: Oj. Kk si?

JULIJA: Hej. V redu in ti?

ROMEO: Pa bo. Od kod si?

JULIJA: Okolica Celja, pa ti?

ROMEO: Js tut. A daš sliko?

Julija Romeu pošlje sliko.

ROMEO: Vau, ful si luštna.

JULIJA: Pa dej še ti sliko za foro, da se mal smejim.

Romeo Juliji pošlje sliko. Julija zardi.

JULIJA: Uf, kir šmeker.

ROMEO: Vem, to mam po svojem psu. A bi se pol dobla v City centru?

JULIJA: Lahko, se vidima, adijo.

ROMEO: Adijo.

Julija piše svoji najboljši prijateljici Maji.

JULIJA: Alo, Majč. Dons grem vn z enmu šmekerju.

MAJA: Opa, a kr vn že greta, ka sm pa js?

JULIJA: Pa joj ,no, ne bit tok žleht pa mi pomagaj, ka naj oblečem pa kk se naj obnašam.

MAJA: Obleč oblačila pa obnaši se kot človek.

JULIJA: Uf, Maja, res si zlo dobra frendica. Bom šla zdj, ko že zamujam.

Romeo in Julija se dobita pred City centru.

ROMEO: Oj, ful si luštna dons.

JULIJA: Hej. OOO ... hvala ti in enako (**Julija se začne rahlo smejati**).

ROMEO: Kaj se smejiš?

JULIJA: Pa nič ni.

ROMEO: Okej. No, u glavnem, potem bo prišel en moj prijatelj.

JULIJA: Aha, ni panike.

Romeo in Julija oddideta. Pridruži se jima Jan.

JAN: Ojla, golobčka.

ROMEO: Pa kje si stari?

Juliji postane nelagodno in piše Maji.

JULIJA: Maja, help me. Zdj je prišel še nek Jan, njegov prijatelj, a veš, ka je smash.

MAJA: Pošli sliko, da ocenim.

Julija pošlje sliko. Maja se razjezi.

MAJA: Koza si, ukradla si mi mojo simpatijo. A veš, kolk dolgo mi je Romeo ušeč.

JULIJA: Ma nisem vedla, da ti je ušeč.

MAJA: Pa sj sm ti rekla noo, kak si nisi zapomnala.

JULIJA: Pa kok naj bi vedla, če mi nisi nikol pokazala slike.

MAJA: Ja, oprosti no, lahka bi uprašala, sj znaš govorit in uporabljat besede. Zdj je pač prepozno.

Julija odide domov, ne da bi Romeu in Janu rekla adijo. Ko Julija pride domov, ji začne pisati Romeo.

ROMEO: Oj. Kaj se je zgodilo, da si kar zbežala? Ali ti slučajno nisem bil všeč.

JULIJA: Oprosti mi, res. Maja mi je pisala, da ji pošljem tvojo sliko in sma se skregale, ker je ona zaljubljena v tebe, js pa tega nisem vedela, ampak nisem vedela, da si to ti, ker mi nikoli ni pokazala slike.

ROMEO: Lej nisi ti kriva, ona je kriva, ker ni pokazala moje slike in jaz nikoli ne bi bil z Majo, ker je nesramna in menjuje tipe tk ko spodnjice. Pa še ti si veliko lepša.

Julija se zamisli in Romeu ne odpisuje več.

JULIJA: Kako se naj odločim – Jan ali Romeo. Če izberem Jana, bo Romeo zelo jezen na mene. Če pa izberem Romea, mi pa Maja nikoli ne bo oprostila. Ampak z Romeom imama več skupnega. Jan mi pa je všeč samo kot prijatelj. Ampak zdaj je Maja problem. Lahko bi Majo pa Jana spravila skupaj.

Julija gre pisat Maji.

JULIJA: Oj, Maja. Vem, da si zelo jezna na mene, ampak jaz pa Romeo se zelo dobro razumeva in mi je zelo všeč, ampak ne želim biti z njim, ker je on tebi všeč. Ampak ti njemu nisi, kr mi je to reku. Zato sm razmišljala, da bi ti bila mogoče z njegovim prijateljem Janom.

MAJA: Ja, zelo sem jezna na tebe, ampak je v redu. Lahko mi daš snap od Jana.

Julija pošlje Maji njegov snap. Maji Jan ni všeč, a vseeno postaneta par. Romeo in Julija se dobita v parku.

ROMEO: Hej Julija.

JULIJA: Hej Romeo. A ti je Jan povedal, da sta on in Maja par.

ROMEO: Baje, ne, ni mi reku.

JULIJA: Uf, ma sj ti še bo. No, u glavnem zdj ni noben več med nama.

ROMEO: Res je. Bom kr direkten. Ali bi bila par?

JULIJA: Ja seveda.

Romeo in Julija se objameta. Maja začne pisati Juliji.

MAJA: Hej, kak si?

JULIJA: Odlično.

MAJA: Ja, kaj pa je tak odličnega?

JULIJA: Jaz pa Romeo sma postala par 😊.

MAJA (postane jezna, a se ji vseeno prilizuje): Vau, bravo, vesela sem <3.

JULIJA: Hvala!

MAJA: Ni blema. Adijo

Maja začne sama pri sebi razmišljati.

MAJA: Joj, kako sem lahko dopustila, da sta postala par. Joj, to je nemogoče, moram ju spraviti narazen. Romeo mora biti moj in ne njen. Če pa ni moj, pa ne sme biti od nobene. Ne smem dopustiti, da me neka Julija preslepi.

Maja gre pisat Romeu.

MAJA: Zdravo, Romeo. Nekaj ti morem povedati glede te tvoje Julije. Ona noče bit s tabo, samo mene želi narediti ljubosumno.

ROMEO: A bi ti js mogoč mogu vrjet. Ker vem, da se rada lažeš, sam tole je pa največja laž, ki sm jo kadar koli slišu. Lej, js pa Julija sma srečna skupaj in če ti nisi, ni ne moj ne njen problem. Julija ti je zrihtala Jana in bod vesela.

MAJA: Mhm, itak ja, tole ni nobena laž.

ROMEO: Lej, ne bom ti vrjel, kr vem, da lažeš in tut vem, da Julija ne želi nobenmu nič hudega, še najman pa teb. Ne bom ti vrjel, ker vem, da si dolgo zaljubljena v mene in vem, da zdaj, ko sva skupaj, ji želiš samo škodovati.

Maja ostane brez besede in odide v park, tam se dobita tudi Romeo in Julija.

ROMEO: Ej, a veš, da mi je dons Maja pisala.

JULIJA: Baje, ka sta si pa pisala?

ROMEO: Ma neki mi je pisala, da me nimaš rada pa kr neki.

Julija se razjezi in odide do Maje.

JULIJA (jezno): Kaj ti govoriš Romeu, da ga mam sam za to, da tebe naredim ljubosumno?

MAJA: Lej, če ga nimam js, ga nima nobena!

Maja zelo močno udari Julijo. Julija zaradi močnega udarca pade v nezavest in zaradi primanjkovanja kisika v krvi umre. Romeo priteče do Julije in jo močno objame. Začne jokati. Vstane in pogleda Majo.

ROMEO: Vedel sem, da si sposobna vsega, nisem pa, da si sposobna kaj takega. Zdej pa, da mi pustiš Jana pri miru in da te nikoli več ne vidim v svoji bližini. Moje ljubezni do Julije ne moreš ubiti nikoli.

Brina Zupanc, 9. a

Peter in Maja

V hribih, ki so se vzpenjali nad mogočnim mestom, je živel Peter. Star je bil 24 let in bil je sin revnega kmeta. Vsak dan se je ukvarjal z delom na polju in skrbel za živino. Imel je nekaj krav in njihovo mleko je prodajal ter si služil denar za vsakodnevno življenje. Kljub temu da je bil reven, je bil dober človek, ki so ga sosedge imeli radi.

V bližnjem mestu je v razkošni vili žvela Maja. Bila je iz bogate meščanske družine. Vsaj trikrat na teden je na kmetijo prihajala po sveže mleko, saj je njen oče menil, da so lokalni pridelki najbolj zdravi. Maja se je s tem strinjala in rada je prihajala na kmetijo, ki je bila v čudoviti naravi, a še rajši je prihajala zaradi Petra. Peter in Maja sta bila zaljubljena in načrtovala sta skupno prihodnost. O svoji ljubezni nista razlagala nikomur, saj sta vedela, da bi Majin oče temu ostro nasprotoval. Niti slišati ne bi hotel o tem, da bi se njegova edinka poročila z revnim kmetom. Zaradi tega je bila njuna ljubezen skrivna. Kljub temu sta bila zadovoljna, saj sta se videla vsakokrat, ko je Maja prišla po mleko. Ti trenutki so bili zanju najlepši. Njuna sreča ni trajala dolgo. Majini starši so imeli za svojo hčer drugačne načrte. Bili so prepričani, da je za Majo primeren samo nekdo, ki je podobnega stanu. Zaradi tega so jo zaročili s Feliksom, ki je bil sin pomembnega bankirja. Feliks je bil zloben in ošaben moški. Star je bil 31 let, imel je ogromen trebuh in na njegovi glavi se je delala velika pleša. Bil je ravno nasprotje od tistega, kar si je želela Maja.

Ko se je bližala poroka, je Maja obiskovala Petrovo kmetijo pogosteje. Vedela sta, da se njuna srečanja bližajo h koncu. Veliko sta se pogovarjala in si za vedno obljubila ljubezen. "Rad te bom imel, karkoli že bo," je Peter zašepetal Maji. "In jaz bom imela tebe, moje srce je tvoje za vedno," je odgovorila Maja.

Luna je bila visoko na nebu, ko sta se zadnjič objela. Naslednji dan je bil dan poroke med Majo in Feliksom. Feliks se je ošabno smehljajal ter si z robcem brisal plešasto glavo. Ko so zvonovi zazvonili ob začetku poročne slovesnosti, je Peter delal na njivi. Težko mu je bilo pri srcu, a vedel je, da mora Maja slediti svoji poti. Ko je Maja stopala proti oltarju, je bila z mislimi pri Petru. V njenih očeh so se lesketale solze. To niso bile solze sreče, a upala je, da bo nekoč sreča naklonjena tudi Petru in njej.

Peter in Maja sta ostala zaljubljena. Čeprav nista bila nikoli skupaj, sta njuni srca bili drugo za drugega.

Bine Oštir, 9. a

Ko ljubezen ne najde prave poti

Ana, edinka iz premožnejše družine Podpečan, ki imajo v lastnini celotni nakupovalni center Malaya, se je odločila, da hoče živeti tako kot navadna deklica. Zato se je nekega dne zaposlila kot trgovka v nakupovalnem centru svojega očeta. Prodajala bi ure, obeske ter uhane. Z očetom sta sklenila kompromis, da se oče ne bo vmešaval v njene težave in ji pri tem ne bo pomagal, saj hoče probleme sama rešiti.

Nekega dne je naletela na problematično stranko. Ta je imela na roki uro, ki je bila na pol pokvarjena, in je hotela prenesti krivico na Ano. Ana se seveda s tem ni strinjala, saj je bila prepričana, da prodaja ure, ki so narejene iz pravega materiala in so prodane brez poškodb. Prepir je trajal tako dolgo, da je za stranko nastala cela vrsta. V vrsti je stal tudi Pahorjev Mark, bil je edinec, tako kot Ana, vendar je iz kmečke družine. Tisti dan je hotel materi kupiti uro za njen 50. rojstni dan. Bil je priča celega prepira, in ker se mu je mudilo, je stopil do stranke in Ane ter problem rešil tako, da je rekel stranki, da bo poklical policijo, če se ona ne bo odmaknila. Stranko je bilo strah, zato je odšla.

Ko je Mark dvignil glavo, je zagledal Podpečanovo Ano, v katero se je takoj zaljubil, in ona tudi vanj. Mark je kupil uro in počakal Ano, da proda uro vsaki stranki v vrsti. Ko se je vrsta spraznila, je Mark vprašal Ano za njeno telefonsko številko, tako sta si ju zamenjala. Po tistem dnevu sta si vsak dan pisala preko aplikacij in se pogovarjala preko telefona in v živo. Čez par tednov sta postala par. Srečno sta skupaj preživljala čas, dokler ni to uničil klic Aninega očeta.

Mark je bil pri Ani, ko je slišal pogovor med Ano in njenim očetom preko telefona, v katerem je njen oče Ani ukazal, da se bo čez mesec odvijala poroka med Ano in sosedovim Sebastjanom, in s tem se bo sklenil prijateljski odnos med dvema podjetjema. Čeprav je Mark slišal, da se Ana s tem ni strinjala, je bil vseeno užaljen, zato je na Anino mizo odložil listek s povedjo "Konec sva." ter žalosten odšel domov.

Ko je Ana končala s klicem in odšla iz sobe, ni videla več Marka, bila je zmedena. Ko je videla listek na mizi, ji ni bilo več nič jasno. Zbegano je poklicala Marka, a se ta ni javil, zato je odšla k njemu domov. Ko je prišla k Marku, ga je videla pijanega. Takrat je izvedela, da je Mark slišal celoten njun pogovor z očetom. Čeprav je bila Ana jezna na to, da je prisluškoval, ga je potolažila s tem, da se ne bo nikoli poročila s Sebastjanom. Po nesporazumu sta se pobotala in živela spet mirno življenje, dokler ju ni zopet zmotil Anin oče.

Tokrat je na samem obiskal Marka in mu ponudil zajetno vsoto denarja pod pogojem, da prekine zvezo z Ano. Takrat je Mark res potreboval denar, saj je bil njegov oče v bolnici in je potreboval denar za operacijo. Vendar je ponudbo zavrnil, saj je imel Ano iz dna srca rad in je ni hotel zamenjati za denar. Ker je Anin oče videl, da iz Markove strani to ne bo delovalo, je šel do Ane in ji rekel, da se mora poročiti s Sebastjanom, drugače ne bo več videla Marka. Ana mu najprej ni verjela, saj ne ve, kaj bi lahko oče naredil. Nato mu oče pokaže že kupljeno letalsko karto za Ano. Da bi lahko še kdaj videla Marka, je Ana obljubila očetu, da se bo poročila s Sebastjanom.

Naslednji dan se je Ana dobila z Markom in mu povedala, da bo odšla na službeno potovanje. Pred odhodom je še zadnjič tesno objela Marka in mu rekla, da ga ima rada ter žalostno odšla. Po tem se je celoten dan pripravljala na poroko in razmišljala o Marku. Prišel je dan poroke, Ana in Sebastjan sta stopila na oder in hodila proti župniku. Takrat je Mark začutil neugodje, zato se je odločil, da bo odšel na sprehod. Na sprehodu je slišal novico o poroki dveh najpremožnejših družin, in ko je slišal njuno ime, ni mogel verjeti. Bila sta Ana in Sebastjan. Takoj je stekel domov in se usedel v avto ter se začel peljati proti njima, a na poti ga je ustavila prometna nesreča, v kateri je tudi on umrl.

Ko je bilo konec poroke, je Ana poklicala Marka, vendar se ji ni javil. Zvečer je poslušala novice in izvedela, da je mlad moški umrl v prometni nesreči. Ko so pokazali njegovo sliko, se je Ani zlomilo srce. Ni mogla verjeti v resnico, zato je tudi ona skočila skozi okno iz 23. nadstropja in s tem bosta njuni duši za vedno ostali skupaj.

Ji Jiaxin, 9. a

Zbudi se!

Mladi, cel svet se spreminja,
tehnologija te prevzema,
povezan si v virtualni svet,
a ne pozabi, da življenje je več.

Pametni telefon v roki držiš,
spletne mreže te obdajajo,
a ne pozabi, resničnost je tukaj,
v naravi in ljudeh, ki te obdajajo.

Zbudi se, zbudi, ne bodi ujet,
v virtualni svet, ki te zasvoji.
Pomembno je, da ohraniš stik,
z naravo, ki te res osvoji.

Julija Pavić, 8. b

Zbudi se

Včasih prijatelja sva bila,
zdaj sva pa oddaljena.
Tehnologija obsedla te je,
pozabil si na vse.
Družina in prijatelji,
učitelji ter ravnatelj
podpirali so te!
Zdaj zapustil si jih,
obžaluješ vsak gib.
Spoznal napake si,
to veliko pomeni mi.
Pogumen si postal,
saj vse si priznal.
Opravičil si se,
odpuščeno ti je.
Naprav ne vrnem ti,
ker se ti slabo godi.
Dogodivščina prihaja,
nama nagaja.
Mama že joče,
ker dogodivščine noče.
Ve, kaj se godi,
ko igramo se mi.

Tia Mrkonjič, 8. b

Zbudi se

Zbudi se,
lep dan je pred tabo.
Ne onesnažuj okolja in narave.
Raje vzemi žogo in podaj se v naravo.

Video igrice slabe so zate,
saj tehnologija privabi te.
Kot pes pred polno skledo za hrano,
ti si zatopljen v tehnološko napravo.

Nasilja v šoli je že preveč,
ne bo vzrok za še kakšen pretep.
Če boš nesramen,
prijateljev ne bo,
nihče te ne bo maral,
to je tako.

Če pa prijazen si, to je lepo,
saj kup prijateljev rado imelo te bo.
To upoštevaj in ti bo lepo,
preobrat opazil boš takoj.

Ema Ravnjak, 8. b

Slovenija, moja rodna domovina

Moj rodni dom,
mladostna kraljevina.

Rojstna hiša veselih spominov.
Z mamo, očetom,
otroško veličino.

Prelepa je ta naša domovina.
Oči so nam uprte
v te naše trte.
Visok naš Triglav,
do katerega nam seže pogled.
Slovenija, tu sem doma.
Vedno, ko se vrnem nazaj čez mejo,
vidim to našo slovensko trofejo.

Sara Rozman, 8. c

Domovina

Domovina ni tvoja lastnina,
je kot mati,
ki nas je rodila.
Domovina nam daje:
hrano, zabavo in ljubezen,
ki goji jo do nas.
Vedno je z nami,
na vsakem vogalu.
Nevarnosti tuje nas brani.
Ko nevarnosti več ni,
je spet z nami,
naša Domovina.

Jarel Chiara Mladinov, 8. c

Domovina

O, moj dom,
kdor ga le ima,
kdor zgubi te,
sebe ne ljubi.

Tam, kjer čebele roje,
tam, kjer rože cvete.

Kjer ptički na brezi pojo
in ovce na paši,
kjer drevesa v gozdu padajo
in trava pod ostrimi kosami izginja.

Tu,
kjer moje srce je doma.

Jan Kočivnik Lesjak, 8. c

SVET POIRA

JEZA IN strah se čutita v

osecaju.

Naj SVET je Vse, kar vidimo, in tisto, česar ne

PO SVETU SE čuti nemir.

NA ZEMLJI ŽANJEMO SADOVE našega obnašanja.

Misli z glavo. Odločaj se s srcem.

IN naš met SE bo pobral.

Bina Čisti, 9. a

MODRE ŽENE ALI HUDIČEVE PRILEŽNICE?

ČAROVNICE

Ali so bili tudi moški čarovniki?

Soseda je čarovnica!

Ženska - hudičovo rodic

v glavarne prestrvajo.

v ZDA inbirajo Med in

Pa nič kot 270 dni je prelite hovi v Izraelu in na nič 1000 jo se bo.

A naša GENERACIJA se x tem ne obremenjuje - le vsičke na socialnih omrežjih itege.

Šolska vrata (0, 0).
Začetek vseh poti,
koraki učencev,
vodijo v prihodnost.
Učilnice, polne spominov,
Vsaka ura,
vsak smeh in solza,
so del naše zgodbe.

Prijateljstva, stkana v času,
so krogi, ki se širijo.
Učitelji kot vodniki,
kažejo pravi smer.

Leon Barač Blazinšek, 9. c

Varnejša vožnja po ožarjeni cesti

ZIVETI (SKORAJ) VEČNO

VULKANIJA

NA PODSTRESJU SVETA

Grejmo v Hribe

VRNIMO SE
K NARAVI

DIHANJE
ZEMLJE

SEVANJE

Lon Fajfar 9.4

SESALCI

Nov korak v b

Tajana Trkulja

Jezik je živ. Jezik je naš

V DRŽAVAH EU
NAJVEČ
290 €
NA DAN*

Psihološki
triler,
ki je obsedel svet.

110.180 slovenskih binard
vseh, ki govorimo slovensko!

Zgodba je ...

vsaka zgodba dve bitji

vsaka zgodba dve bitji

Dokler naju smrt ...

I ZGODNJA SMRT

ki je toliko prazna

NI JE VEČ

Negujte telo, razvajajte dušo, nahranite um

TA Š SVET POLN VOJNE

KRITIKA NAS uBIJ a

Razlike SO PREVELIKE

1 ZEMLA 7 SVET.

NA JE MIR!

Mirna Pačko

Iz aprilske številke

ta teden

V DAVNO
PRETEKLOST.

NEVARNO:

KOMARJI, = STRAH

AMERIKOSARIS

ČRNA LUKNJA

DOMA

Slovenija

nešteto lepot, nešteto dobrot

Anej Rodić, 9a

MOJ

SVET, Moje življenje

V ČEM JE SPLOH SMISEL ČEPLJENJA?

VOJNA

HRUP JE STRES

ŽIVLJENJE

Strah

lakoto

in

bolečino

VSAKO ZELI TI
IZPOLNITI

RAJ NA ZEMLJI

=

prijateljstvo

SKUPAJ

najboljše

hana Velagić, 9a

moja
reka si

Svet na dotik

JE

vse

je

Moč

TELESNA TOPLOTA

moj

vodnik

/N

način življenja

SU

MOJA

DROGA

Pravilni svet

SI

Asija Omerović, 9. a

Priprava glasila: Vesna Penec, prof.